

[Anker Jørgensen.] situationen, som den er foran folketinget, men se ned i Rigsdagsgården, hvor en stiltfærdig demonstration af styrmænd og radiotelegrafister i den seneste tid har tilkendegivet, hvad der var deres synspunkter, og læg så mærke til, at det var en stiltfærdig måde at tilkendegive sine synspunkter på, og det var på en stiltfærdig måde, man sagde: all right, er regeringen bange for de konsekvenser, som konflikten kan have, all right, så imødekommer vi alle de synspunkter, som regeringen har. Alligevel gør man noget, som medfører, at den stiltfærdige demonstration ændres til det, vi ser på Slotspladsen i dag. Den er ganske vist også stiltfærdig, jeg håber, den vil vedblive med at være det, men der kan være tilløb til noget, som kan blive farligt.

Jeg vil til sidst sige, at det må ikke være sådan, at redernes kærlighed også er regeringens styrke.

Jørgen Peder Hansen: Den besynderlige optræden, som regeringen har lagt for dagen i den foreliggende konfliktsituation imellem rederne på den ene side og styrmænd og radiotelegrafister på den anden side, minder mig særdeles meget om et brudstykke ud af et samlet mønster. Så kan man spørge: hvilket mønster? Jo, vel det mønster, at det er lønmodtagerne, som skal holde for, når regeringen udskriver sine regninger til samfundet. Jeg anser det for at være yderst beklageligt, at regeringen så åbenbart, som tilfældet er her, sætter al sin vilje og al sin energi og fantasi, hvor meget det så end er, ind på at grave grøfter imellem befolkningsgrupperne, sætter alle disse ting ind på at uddybe skellene i samfundet, men det er jo det, der er tilfældet. Samtidig med at der sættes alle sejl til for at imødekomme landbruget over mømsindbetalingerne — og her forekommer det mig at regerings-skibet har sejlet med alt for stor en sejlføring — og samtidig med at man over skattelovgivningen søger, har man vel lov at sige at indynde sig noget i erhvervs-kredse, ja, da følger efter min opfattelse eksempel efter eksempel på, at det er lønmodtagerne, som er udset til at lægge ryg til regeringens økonomiske politik. Lad os bare tænke tilbage på statsministerens opfordring til arbejdsmarkedets parter just

efter hans tiltræden som regeringschef, lad os tænke på, hvad der kom ud af hele tjenestemandsløvgivningen — den faldt jo som bekendt på gulvet — og nu altså på styrmændene og radiotelegrafisterne. Styrmændene ved vi dette om, at de har kæmpet i 60 år, simpelt hen fra 1908 indtil dato, for at få ordnede organisationsforhold at virke under. Vi ved også, at hverken styrmændene eller radiotelegrafisterne har begået noget ulovligt, hverken i den foreliggende eller i tidligere situationer; tværtimod — har man måske lov til at sige — har både styrmænd og radiotelegrafister strakt sig vidt i den foreliggende situation ved at give dispensationer på de områder, som statsministeren jo med sin løftede pegefingere pegede på i starten af denne konflikt, og det er således med syvtommersøm blevet fastslået, at det er rederne, som helt alene står tilbage med ansvaret.

FTFs henvendelse til udvalget gjorde efter min opfattelse et meget stærkt indtryk på alle medlemmer i udvalget; det er jeg helt overbevist om. Objektivt og stiltfærdig i formen, men meget alvorligt føjede formanden for FTF, hr. Thomsen Nielsen, sine bemærkninger til situationen. Det var en mærkedag i FTFs historie, sagde han; man havde i FTF sat en tyk streg under den dato, hvor lovforslaget blev fremsat fra regeringens side. Og det forstår man udmærket, også når man tænker på, at regeringspartierne med statsministerens tilslutning forrige fredag udsendte den, som jeg vil have lov at kalde den, famøse erklæring om, at lovforslaget ville blive gennemført under alle forhold i den næstfølgende, og det vil sige i denne uge. Man må nok sige, at det var at række hånden ud til rederne; det var at servere en invitation på en sølvbakke til rederne om, at de bare skulle være negative i den foreliggende konflikt. Derved har regeringen efter min opfattelse påtaget sig et meget tungt ansvar i en situation, hvor det havde været det eneste rigtige at holde fingrene væk, at lade konflikten få sit naturlige forløb.

Arbejdsministeren sagde noget i udvalget, som gjorde indtryk på mig. Det var en af de få gange, hvor jeg observerede, at arbejdsministeren havde en virkelig fast overbevisning om en ting i udvalget, nemlig da han udtrykte dette, at efter hans opfattelse